

HỒI THỨ BẢY MƯỜI SÁU
TỪ QUÁNG ĐẠI CHIẾN MIÊN THUY
VÂN TRƯỜNG BẠI TẠI MẠCH THÀNH

Mê Phương nghe Kinh Châu đã mất, còn đang suy tính thì được tin Phó Sĩ Nhon đến.

Sĩ Nhon đem chuyện đầu Ngô để chiêu dụ Mê Phương.

Mê Phương nói :

- Chúng ta mang ơn Hón Trung Vương rất hậu, nữ nào lại bội phản !

Phó Sĩ Nhon lại dụ :

- Vân Trường lúc ra đi có quả hai ta, nếu y thắng phen này ắt ta không khỏi tội, chỉ bằng đầu phút là hơn .

Đang bàn luận, bỗng có sứ của Vân Trường từ Phàn Thành đến cho biết, Vân Trường cần gấp một ngàn học lương . Đến truyền hai nơi Công An và Nam Quận phải áp tải đến cho kịp nội đêm nay.

Còn đang phân vân, bỗng có tin báo ngoài thành Lữ Mông đem binh đến vây kín .

Mê Phương thờ dài, nói với Sĩ Nhon :

- Thôi ! Ta đầu hàng quách cho xong .

Phó Sĩ Nhon bèn mở cửa thành dẫn Mê Phương ra mắt Tôn Quyền.

Quyền mừng rỡ, kéo quân vào thành chiêu an dân chúng.

Lúc ấy, Tào Tháo đang ở Hứa Đô, bỗng có sứ Đông Ngô đến báo Kinh Châu đã lấy xong. Xin quân đánh Phàn Thành để tiêu diệt Vân Trường.

Tào Tháo mừng lắm, bèn sai Từ Quang phải đánh gấp, còn phía khác kéo đại binh qua Nam Thành Lạc Dương, đồn trú tại Dương Lục Ba, để tiếp cứu Tào Nhon.

Từ Quang tuân lệnh.

Quan Bình thấy Từ Quang đến bèn dẫn binh ra cự. Đánh chưa đầy ba hiệp, Bình giả thua bỏ chạy, Từ Quang rượt theo, cách ít dặm, bỗng phía sau lửa bốc cháy, Bình biết trại mình bị phá, thu quân về tiếp cứu, nhưng gặp quân Lữ Kiên chân đánh, khiến Quan Bình phải bỏ chạy về trại trung. Còn Liêu Hóa hay tin Lữ Mông đã chiếm được Kinh Châu thì cả kinh, bèn chạy về báo Vân Trường.

Vân Trường cả giận nói :

- Ấy là quý kế của chúng. Lữ Mông hiện đang đau nặng, còn Lục Tốn là thằng con nít, có chi mà ngại .

Vừa dứt lời, bỗng có tin báo Từ Quang đã kéo binh đến.

Vân Trường bèn đích thân ra trận, mặc dầu còn đang đau. Quan Bình cản ngăn không được.

Từ Quang thấy Vân Trường bèn la lớn :

- Từ Ngày xa cách, không ngờ Quan Hầu đã tóc bạc hoa râu. Tôi vẫn nhớ, lúc còn ở với nhau, Quan Hầu đã dạy dỗ rất nhiều , ơn hay sao quên cho được .

Vân Trường đáp :

- Ta với Công Minh là bạn chí thân. Sao hôm nay lại đến đây tranh hùng ?

Từ Quang không trả lời, hét lớn :

- Ai dám ra bắt sống Vân Trường ?

Vân Trường ngạc nhiên hỏi :

- Sao Công Minh lại nói như vậy ?

Từ Quang đáp :

- Hôm nay là việc quốc gia . Nói rồi, liền bươi búa đến đánh .

Quan Bình sợ Quan Công còn yếu sức nên truyền gióng trống thổi chuông.

Về đến trại, nghe tin Lữ Mông đã chiếm được Kinh Châu, còn Công An, Nam Quận thì Mê Phương và Sĩ Nhon đã dâng thành đầu hàng rồi .

Vân Trường thất kinh, hét một tiếng thật to nhào xuống bất tỉnh.

Một lát Sau tỉnh dậy, Vân Trường than :

- Phải ta nghe lời Vương Phủ thì đâu đến nỗi này .

Rồi lại hỏi :

- Tại sao các đồn mé sông không nổi lửa ra hiệu ?

Quân sĩ thưa :

- Lữ Mông giả thuyền buôn, bắt hết quân sĩ nên không còn ai nổi lửa .

Lúc ấy, Quan Đốc Lương là Triệu Lụy thưa :

- Xin ngài sai người về Tây Thục, tin cho Hớn Trung Vương xin viện binh quyết lấy lại Kinh Châu.

Quan Công trả lời :

- Anh ta đã giao Kinh Châu cho ta. Nay cơ sự thế này, còn mặt mũi nào nữa . Nói đoạn một mặt sai Mã Lương, Y Tịch trở về Thành Đô cầu cứu ; mặt khác truyền quân nhỏ trại trở về Kinh Châu.

Từ Quáng nghe tin mai phục suốt đêm.

Vân Trường không dám đánh cứ thẳng đường về Kinh Châu.

Khi đó Phàn Thành đã giải vây rồi, Tào Tháo phong cho Từ Quáng làm Bình Nam tướng quân, ở lại giữ Tương Dương với Hạ Hầu Thượng để ngừa binh của Vân Trường, còn Tào thì đóng tại Mã Ba để nghe tin tức Kinh Châu.

Quan Công khi ấy trên đường về Kinh Châu, tiến thoái lưỡng nan, vì phía trước là quân Ngô, sau là quân Ngụy, bèn hỏi Triệu Lụy :

- Binh cứu viện chưa đến, vậy phải làm sao ?

Triệu Lụy thưa :

- Phải liều đánh !

Quan Công bèn khiến tấn binh , nhưng lúc này quân sĩ mất hết tinh thần, vì Kinh Châu thất thủ, lại nghe tin Lữ Mông trọng đãi bá tánh trong thành. Vì thế phần đông trốn về đầu hàng hết.

Khi về đến Kinh Châu thì quân sĩ chỉ còn hơn 300 người, Quan Công cả giận hét lớn.

Triệu Lụy thưa :

- Lữ Mông đã lập kế mua lòng quân sĩ , thật khó mà đánh, chi bằng tìm nơi đồn binh để ổn định lòng quân trước khi ra trận .

Quan Công nói :

- Kinh Châu mất, còn Công An và Nam Quận thì quân sĩ đều giặc. Vậy đóng quân nơi nào ?

Triệu Lụy thưa :

- Đóng nơi Mạch Thành !

Quan Công y lời.

Trong lúc Quan Công bàn luận cùng chư tướng, Triệu Lụy thưa :

- Chỗ này gần Thượng Dung có Lưu Phong, Mạnh Đạt phòng thủ . Theo tôi, nên cầu viện hai nơi đó trong lúc chờ binh Tây Xuyên đến tiếp cứu .

Trong lúc bàn luận, bỗng có tin cấp báo binh Ngô kéo đến vây thành rồi .

Quan Công hỏi :

- Ai dám phá vòng vây đi đến Thượng Dung cầu cứu ?

Liêu Hóa tình nguyện ra đi.

Vừa ra khỏi thành, Liêu Hóa bị Đinh Phụng chân lại, Quan Bình xông vào đánh, Đinh Phụng bỏ chạy.

Liêu Hóa xông ra khỏi vòng vây, thẳng tới Thượng Dung.

Nghe tin Quan Công bại binh, Lưu Phong và Mạnh Đạt đang bàn luận thì Liêu Hóa đến.

Liêu Hóa thưa :

- Quan Công bị bại , hiện đang bị vây tại Mạch Thành, mà binh Tây Xuyên thì đến chưa kịp, nên khiến tôi đến xin cầu cứu .

Lưu Phong nói :

- Xin tướng công hãy tạm nghỉ, để tôi nghĩ kế đã .

Lưu Phong hỏi Mạnh Đạt.:

- Nay chú tôi bị vây, ngài tính sao ?

Mạnh Đạt nói :

- Binh Ngô đang thế mạnh, chín quận Kinh Châu nay đã về tay họ rồi. Duy có Mạch Thành là cho hiểm yếu lại thêm

Tào Tháo đóng nơi Mã Ba. Giả như số binh của ta ở San Thành mà có đến cũng không cự nổi. Vậy chớ nên kinh động !

Lưu Phong nói :

- Tôi biết vậy, song Quan Công là chú tôi, lẽ nào ngồi yên mà không đi cứu .

Mạnh Đạt cười :

- Tướng quân đừng tưởng Quan Công là chú. Tôi nghĩ chưa chắc Quan Công đã coi ngài là cháu. Ngài chỉ là con nuôi mà thôi. Lúc Hớn Trung vương lập thái tử có hỏi ý Khổng Minh nên lập ai, Khổng Minh cho biết nên hỏi Vân Trường và Trương Phi. Cả Vân Trường, Trương Phi đều cho là không nên lập con nuôi. Sau đó, lại có ý đưa ngài ra gửi nơi San Thành này. Bộ ngài không biết hay sao mà còn nghĩ tình chú cháu ?

Lưu Phong nói :

- Rất phải , nhưng nên liệu cách nào từ chối ?

Mạnh Đạt thưa :

- Cứ nói là thành này mới chiếm, lòng dân chưa an, nếu kéo binh đi, e thất thủ .

Lưu Phong nghe lời, rồi kêu Liêu Hóa lại mà trình tự sự .

Liêu Hóa thất kinh la lớn :

- Nếu thế thì giết Quan Công còn hơn ! Nói rồi khóc lóc van xin.

Lưu Phong và Mạnh Đạt khoác tay áo, đi vào trong.

Thấy việc không xong, Liêu Hóa lên ngựa mắng nhiếc hai người rồi tiến thẳng về Thành Đô mà cầu cứu Hớn Trung vương.

Trong khi đó Quan Công ở Mạch Thành cứ trông binh Thượng Dung đến tiếp cứu mà không thấy, quân sĩ còn ít, lại bị thương nhiều, lương thực cạn sạch, nên rất bối rối. Bỗng có tin Gia Cát Cẩn tới xin ra mắt .

Sau hồi trà nước, Gia Cát Cẩn thưa :

- Tôi vâng lệnh Ngô hầu đến đây khuyến dụ ngài. Bấy lâu Ngô hầu nghe danh Ngài nên rất ngưỡng mộ. Nay chín quận Kinh Châu đã mất, chỉ còn thành này, Ngài giữ làm chi cho một trí. Nếu Ngài nghe tôi, về với Ngô hầu thì Ngô hầu sẽ giao đạt Kinh Châu cho Ngài để bảo tồn gia quyến.

Gia Cát Cẩn chưa dứt lời, Quan Công đã nghiêm sắc mặt nói :

- Vì chúa công, ta lấy tinh thủ túc mà đền đáp. Lẽ nào ta bội nghĩa mà đầu giặc. Ngọc dầu có nát, chứ cái sắc không phai ; tre dầu có cháy cũng không hư cái tiết. Thân ta dù thác, danh tiết cũng không như. Ông chớ nói nhiều lời .

Gia Cát Cẩn thưa :

- Ngô Hầu chỉ muốn kết nghĩa với ngài để đánh Tào Tháo, chớ nào có ý chi .

Nói vừa dứt, Quan Bình đứng bên muốn rút gươm chém đầu Cẩn.

Nhưng Vân Trường can ngăn :

- Em của va đang giúp bác con ở Tây Thục. Con đừng nóng giận làm hại đến tình cốt nhục của người .

Nói xong, đuổi Cẩn ra ngoài.

Gia Cát Cẩn hổ thẹn về thưa với Tôn Quyền :

- Lòng Quan Công như sắt đá, khó mà dụ được .

Tôn Quyền khen :

- Thực là bậc trung thần !

Lữ Mông thưa :

- Nếu y không chịu đầu mà cố thủ ở Mạch Thành thì ắt không bao lâu lương sẽ cạn, sớm muộn cũng phải bỏ thành về Tây Thục. Tôi có một kế đầu y có tài giỏi cũng khó mà thoát được .

TỪ HOẢNG

- Từ Hoảng giương đông kích tây, chỉ có một mình với hai viên phó tướng mà làm chớ người ta tưởng như có cả hai muôn binh ngàn tướng. Như vậy Từ Hoảng quả có tài dụng binh vậy.

Từ Hoảng đánh trận Miện Thủy cũng như Trương Liêu đánh trận Hợp Phì. Hai người đều có tài làm đại tướng.

Quan Công trước kia chơi thân với Trương Liêu và Từ Hoảng, thế mà Trương Liêu thì biết nghĩa, còn Từ Hoảng lại vong tình trong hoạn nạn, làm cho Quan Công càng khốn hơn.

- Điền Đan lấy lại được thành Tê làm vì Kị Kiếp quật mô, đốt xương người chết ngoài thành. Quan Công không lấy lại được thành Kinh Châu chỉ vì Lữ Mông biết rõ về trăm họ, chiêu dụ lòng dân.

Cũng như trước kia, Trương Lương dùng bài ca nước Sở để làm tan quân đội Sở, ấy là muốn cho quân Sở bỏ đi. Nay Lữ Mông dùng người dân Kinh Châu để kêu gọi quân lính Kinh Châu, ấy là muốn cho người Kinh Châu trở về. Hai việc tuy khác nhau mà có một thắng lợi tương xứng nhau. Quan Công dùng "cứng", Lữ Mông dùng "mềm", lấy Kinh Châu chỉ một mực dùng cảm tình mua chộc ba quân tướng sĩ. Lữ Mông mưu dụ Phó Sĩ Nhân cũng như Phó Sĩ Nhân mưu dụ Mi Phương, cả hai đều dồn người vào thế bí, không còn lối thoát.

- Cái mưu Tôn Quyền chiếm Kinh Châu cũng như cái mẹo Tào Tháo chiếm Phàn Thành. Ngô gửi thư sang Ngụy dặn chớ tiết lộ, hễ Quan Công biết mà trở về thì Ngô không chiếm nổi Kinh Châu. Thế mà Ngụy được thư Ngô lại phao đồn tin Kinh Châu bị chiếm, để cho quân Kinh Châu nản lòng kéo về, và vòng vây Phàn thành sớm giải thoát. Xem thế thì tuy Ngô, Ngụy hợp binh đánh Kinh Châu nhưng mỗi bên đều lo riêng cho quyền lợi mình trước.

- Có người bảo: Lúc này Quan Công chạy vào Mạch Thành cũng chẳng khác gì trước kia bị vây nơi Thổ Sơn. Thế sao trước kia không khước từ lời dụ hàng của Trương Liêu, mà nay lại không nghe lời Gia Cát Cẩn?

Nên xét rằng hai trường hợp không giống nhau. Trước kia ở Thổ Sơn, Quan Công đầu hàng Hán chứ không phải đầu hàng Tào, Quan Công chỉ biết có Hán chứ không biết có Tào. Nếu Tào Thái không mượn danh nghĩa phò Hán thì chẳng khi nào Quan Công

chịu hạ khí giới. Quan Công đã chỉ biết có Hán, không biết có Tào thì hôm nay làm sao lại nghe lời Gia Cát Cẩn đầu hàng Ngô được?

- Lưu Phong không phát binh đi cứu chú là vì nghe theo lời Mạnh Đạt. Tuy nhiên, Lưu Phong vẫn không tránh khỏi tội, vì Mạnh Đạt là một tướng Thục mới đầu hàng. Mạnh Đạt đã bỏ Lưu Chương thì việc phản Quan Công có khó gì? Chỉ trách Lưu Phong là một đứa con nuôi của Huyền Đức, đợc Huyền Đức nuôi dưỡng, thế mà trong lúc lâm nguy lại phản phúc như vậy. Lưu Phong vốn biết Huyền Đức và Vân trường tình như ruột thịt, phản Vân Trường là phản Huyền Đức rồi. Thế thì tội của Lưu Phong không thể dung tha.

© HQD